

kelig har Statens officielle Præg, og som er billigt og let overskueligt. Det er en Lettelse for Befolkningen, at den faar Bladet paa denne Maade, og det er — lad mig gentage det — ogsaa en Lettelse for Befolkningen uden for Sjællands Stift, at den herefter kun vil have at betale for at faa sine officielle Bekendtgørelser indrykkede eet Sted, nemlig i Statstidenden, medens den nu skal have dem indrykkede to Steder, nemlig baade i Berlingske Tidende og i vedkommende Stiftstidende.

Krabbe: Den sidste Fordel ville saavel de averterende som de læsende faa, hvad enten man benytter det nuværende centrale Bekendtgørelsesblad som Udgangspunkt eller skaber en ganske ny Statstidende. Hvad Spørgsmaalet om Omkostningerne angaar, bekræftede egentlig talt den ærede Ordfører for Forslagsstillerne det, som jeg tillod mig at fremsætte. Jeg hører nemlig, at de ærede Forslagsstillere ikke regne det med ved Opgørelsen, at der ved Oprettelsen af en ny Statstidende vil tabes for Statskassen 20,000 Kr. Det er jo en ganske vilkaarlig Formalisme; tager man Indtægtstabet med, ere de jo enige med mig, thi saa bliver det omtrent det samme Resultat, som jeg gør op. Jeg mener nu, at Tabet af en Indtægt af 20,000 Kr. er akkurat det samme som Tilkomsten af en Udgift af 20,000 Kr., og jeg anser 20,000 Kr. for en meget betydelig Sum aarlig. — Saa siger den ærede Ordfører, at jeg formentlig ikke har regnet Indtægten af Abonnementet paa det ny Blad med. Jeg tillader mig saa over for dette at genkalde i Erindringen, at Indtægtssiden har jeg ganske taget saaledes, som Udvalget har givet den, nemlig til 43,000 Kr. Hvad der er indbefattet i denne Indtægtsside, er jeg ikke gaaet ind paa. Jeg hører nu, at deri kun skal indbefattes Indtægten ved Bekendtgørelser. Men er det Meningen, nu vel, saa er det berettiget at tage det, der maatte komme ind ved Abonnement, med i Afdrag paa Udgiften. Dette Afdrag sætter den ærede Ordfører for Forslagsstillerne jo imidlertid alt for stort. Naar jeg tænker mig et Oplag af en ny Statstidende paa en 5,000 Stykker, tænker jeg, at det meste heraf udleveres gratis; jeg tænker mig sandelig ikke, at der kan være meget mere end 1,000 Mennesker omkring i det lille Danmark, som ville holde den Tidende. Den har ikke den fjerneste Tiltrækning for nogen, og det lille Publikum, for hvilket den er en Nødvendighed, kan snart tælles; det gaar

vist ikke meget over en Tusinde Stykker. Selv om man saa vil sætte Abonnementsprisen for Bladet til 1 Kr. Kvartalet, hvilket vil være højt for saadant et lille Blad uden andet Stof end nogle Bekendtgørelser, vil Indtægten deraf dog i alt Fald ikke udgøre mere end 4,000 Kr. Det vilde, selv om man tager den ærede Ordførers Tal, kun gøre, at Underskuddet fra 18,000 Kr. gik ned til 14,000 Kr. Nu siger den ærede Ordfører, at dette, at benytte et privat Blad, saaledes som vi jo i Aarhundreder have gjort, har den Ulempe, at det medfører en Sammenblanding af mange Bekendtgørelser. Ja, men den Sammenblanding undgaar man netop paa den Maade, jeg antydede, nemlig ved, at den Del, der udgør de officielle Bekendtgørelser, udgør et officielt Blad. Og naar det nævnes, at Berlingske Tidende er dyrere, maa man huske paa, at af Berlingske Tidendes lille Statstidende-ark skulde der jo uddeles gratis Eksemplarer lige saa godt som af den ny Statstidende; de faa Abonnenter, der blev paa den ny Statstidende, det var Folk, der før holdt Morgennummeret af Berlingske Tidende. Der var altsaa ingen i Befolkningen, hvem Læsningen af de offentlige Bekendtgørelser blev dyrere end før. — Saa siger den ærede Ordfører, at hvis man kalder et saadant Tillæg til Berlingske Tidende for Statstidende, bliver der ikke nogen Forskel paa denne og en særskilt Statstidende. Jo, der vil jo være den store Udgiftsforskel, idet den af mig omtalte Ordning vil være langt mere økonomisk for Staten. Naar den ærede Ordfører siger, at Berlingske Tidende kommer til en Mængde Mennesker, som ikke have Brug for de officielle Bekendtgørelser, maa man jo huske paa, at en stor Del af disse henvende sig til hele Befolkningen, f. Eks. Prøklama i et Dødsbo eller Bekendtgørelse om et bortkommet Gældsbevis, den søger jo sin Mand, hvor han kan findes, saa det kun vil være en Fordel, at Bladet i Stedet for at komme ind i en lille Læserkreds kommer ud i en stor Læserkreds. — Det forekommer mig derfor, at det, som den ærede Ordfører her fremførte, ikke i nogen Maade rokker hverken ved det, at Statskassen faar en betydelig Tilsætning ved at lave en ny Statstidende, eller ved det, at det vil være fordelagtigere baade for averterende og Læserne af Avertissementerne at blive ved det gamle Centralorgan.

Ordføreren (Vilhelm Lassen): Maa jeg først gøre den oplysende Bemærkning, at naar jeg taler i Dag, taler jeg ikke paa